

ІНТРА- ТА ПІСЛЯОПЕРАЦІЙНІ ПЕРЕЛОМИ СТЕГНОВОЇ КІСТКИ ПРИ ЕНДОПРОТЕЗУВАННІ КУЛЬШОВОГО СУГЛОБА.

Герцен Г.І., Штонда Д.В.

Національна медична академія післядипломної освіти імені П.Л.Шупика, м.Київ

Мета дослідження. Проаналізувати та підвищити ефективність різних методів лікування перипротезних переломів стегнової кістки (ППСК), що виникають під час, та після протезування кульшового суглоба за рахунок диференційованого вибору тактики оперативного лікування.

Матеріали і методи дослідження. Нами обстежено 39 пацієнтів з ППСК після тотального ендопротезування кульшового суглоба. Пацієнти були розділені на групи відповідно Ванкуверівської класифікації.

При переломах стегнової кістки типу А проводилось консервативне лікування (4 випадки), при зміщенні вертлюгів виконували відкриту репозицію та фіксацію фрагментів гвинтами або шпильками з дротом, утворюючи напружений остеосинтез (4 випадки). При ППСК типу В1 лікування полягало в відкритій репозиції та остеосинтезу за допомогою пластин різної конструкції (DCP, LC-DCP, LCP, лапчатих), фіксація яких проксимальніше перелому виконувалась за допомогою введення монокортикальних гвинтів поліаксіально та проведення серкляжів навколо стегнової кістки (9 пацієнтів). ППСК типу В2 підлягали ревізійному ендопротезуванню з використанням більш довгої ніжки та фіксацією кісткових фрагментів одним із вказаних вище методів (5 пацієнтів). При переломах типу В3 виконували фіксацію фрагментів, ревізійне ендопротезування з обов'язковим виконанням кісткової пластики (3 пацієнти). Переломи типу С синтезували за допомогою DCP, LCP, лапчатих пластин, та ретроградно введеного інтрамедулярного блокуючого стрижня (6 пацієнтів). У випадках вираженого остеопорузу використовували запропонований нами металоцементний остеосинтез.

Результати та їх обговорення. При консервативному лікуванні добрі клініко – рентгенологічні результати отримали – у 8 (66,6%) хворих, при оперативному у – 23 (85,2%); задовільні результати при консервативному лікуванні отримали у 2 (16,7%) хворих, при оперативному у – 4 (14,8%). При наявності показань та відмова від оперативного лікування призвела до незадовільних результатів у 2 (16,7%) випадках, серед пацієнтів які лікувались консервативно. **Заклучення:**

Таким чином для визначення тактики лікування ППСК потрібно враховувати локалізацію, характер, стабільність перелому, стабільність імплантату, вік та супутню патологію хворого. Ванкуверівська класифікація ППСК враховує основні ведучі фактори і допомагає визначитись з принципами надання допомоги хворим. З урахуванням показань використання традиційних методів остеосинтеза стегнової кістки, як і запропонованого нами металоцементного остеосинтеза, а також ревізійного ендопротезування кульшового суглоба дозволяють в більшості випадків отримати добрі віддалені функціональні результати.